

Yağmur Yürekli

— Elma Şekeri · 30 Ekim 2014

Bilirler gidenler, gitmelerdir insanı vuran. Sanılır ki gidilendir acıyı omuzlarına yükleyen. Oysa giden neleri götürür yanında da kimselere diyemez. Soramaz, sorgulayamaz, sorsa cevap alamaz. Kör, karanlık, sessiz bir son yazılıdır duvarlarda. Gitmiştir ya hani, dönemez işte tam da bu sebepten. Yarın yüreğinde yağmurlar yüklense de o son yazılmıştır bir kere. Değişmez, değiştirilemez, değişse de yenilenemez. Oysa yüreğe yüklenen yağmurdan daha kötüsü, üşümektir buz gibi ellerde. Anılar kitaplığının önüne gelinir, her biri birer birer gözden geçirilir. Bir neden aranır sanki. Bir neden bulunsa her şey değişecek sanki. O neden her ne ise çıksa ortaya, sihirli değneğini sürse bir havaya yine soğuk karlı şubat gününe gelecek tarih sanki. Ama ne o neden çıkar ortaya, ne değnek, ne de şubat... Buzlu karlar kaydırır yüreği ,Şubat'a inat... O yar, yüreğindeki yağmurların her bir damlasına yazar nefretin her bir rengini. Bilmez nefret ettiği, giderken nelere gücendi. Nelere yüz çevirdi. Bilmek istemez, bilirse yüreğindeki yağmurlar diner. Dinerse geride yürek kalmaz. Hani kalkıp gelse yağmur yürekli, bir bahane bulsa,öylesine bir bahane, havadan sudan belki, belki tarihten, coğrafyadan, belki çoluktan çocuktan... Bir bahane işte nasıl olursa, bir bahane adı her neyse bulup gelse... Gelip sarılsa yağmur yüklü yüreğe ısıtır mı o yağmurlar o zaman. Emanet yürek yağmurlarla bir olup doğar mı yer yüzüne? Son vapur ayrılır mı limandan? Son tren yüreği çizip geçer mi? Bir bir ışıkları söner mi odaların? Kapılar gözlerini uykulara kapar mı? Yarım, yağmur yürekli, uyanır mı?...